

בתוך מבול דיבריההבל נשמע לפתע קול צורם והחזיר את המדינה למציאות

המדינה כולה עסקה ברוטציה. מבול של מלל נשפך על הנושא. מבול של רכילות (היועץ פלוני יתחלף עם היועץ פלמוני, שיתפוס את מקומו של...), מבול של דיברייפרשנות נוטי פייחוכמה.

בקאקופניה זו של דיבריההבל

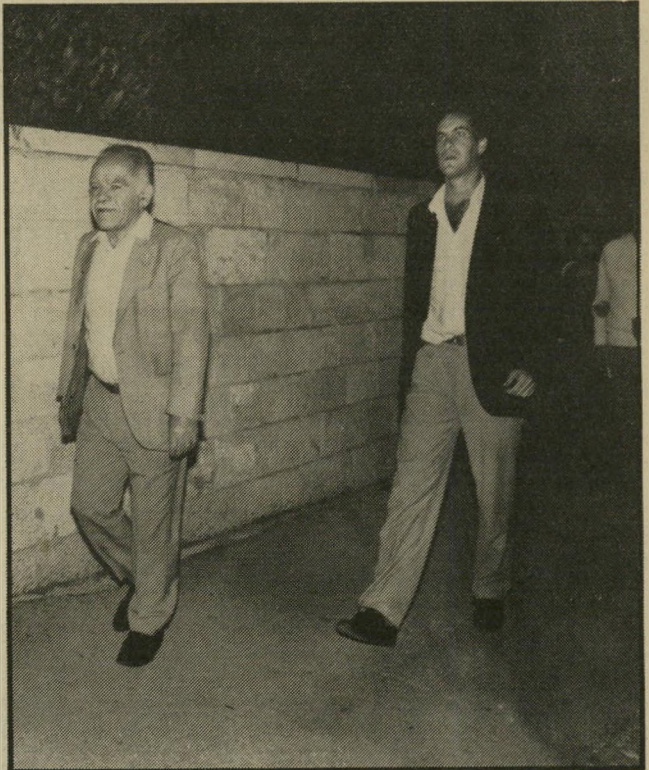
ראשהממשלה, שכהן נשפך על המדינה גשם-ברכה בלתי-פוסק של סיסמות אופטימיות, לא השתנה דבר. ישראל נשארה מדינה-בינ"מ-מלחמות. השלום רחוק כמו תמיד. המילחמה היא בלתי-נמנעת.

האלוף רמה לילך שבאגדה, שהעז להגיד בתמימות את אשר איש לא רצה לשמוע: שהמלך הוא ערום.

פאריטי. אין פרשן צבאי רציני השולל את דיבריי פלר.

סוריה שואפת לפאריטי צבאי עם ישראל. כלומר: היא חותרת למצב של שיוויון כמותי ואיכותי עם צה"ל.

חאפט' אליאסד איבר ב'1967 את

שמיר הולך בשבת ברגל לביתו של פרס ישראל צועדת לקראת מילחמה

רמת-הגולן. מאות אלפי תושבי האיזור הזה רובצים במחנות-פליטים כסוריה. רמת-הגולן היא, לרעת כל סוריה, חלק בלתי-נפרד ממולדתם. היא סופחה רשמית למדינת-ישראל, כעיקבות הצעת-חוק אידיוטית של גאולה כהן, שגם המערך הצביע בעדה. היא מיר-שבת עתה ביהודים, שהתנחלו על חורבות הכפרים הסוריים.

לא יעלה על רעתו של שום מנהיג סורי, תהיה השקפתו אשר תהיה, לותר על הרמה. איש בסוריה אינו מאמין כי אפשר לקבלה בחזרה בדרכי-שלום. כסוריה, האופטימיסטים מאמינים שאפשר להשיג את הרמה בחזרה כאשר הכוח הסורי יהיה איתנה די צורכו. הפסימיסטים מאמינים כי לא די בזה, אלא יהיה צורך במילחמה. ככל

נשמע, לפתע, צליל שונה לגמרי. אלוף פיקוד-הצפון, יוסי פלר, הודיע כי המילחמה עם סוריה היא בלתי-נמנעת, ותפרוץ תוך שנתיים-שלוש.

האלוף פלר אינו רוזף-פירסומת. הוא לא אמר את הדברים כדי לחטוף כותרת. הוא דיבר לפני קהל מצומצם, ונזהר לשאלה.

שלום ארטרטו. מייד-יצא הקצף על האלוף. פוליטיקאים תבעו לנזוף בו. המימסר הפוליטי רמז שהי דברים גרמו לו, "אינחת".

וזה מובן, כאשר נערך במדינה פסי-טיבל של הישגיי-שימעות-פרס. כאשר חוגגים בראשי חוצות את השלום שהנה מגיע ארטרטו, לא כדאי לקלקל את אוירת-ההג. לא כדאי גם להגיד את האמת: שאחרי שנתיים וחודש בתפקיד

שיחמיר מאזן-הכוחות מבחינת ישראל, יגברו בישראל הקולות לעריכת מיל-חמת-מנע.

אש לסיכום. במשך שנתיים וחודש של שימעות פרס, לא הוצעה לסוריה שום הצעה שתפריך דיעה זו. הוצעו לה רק סיסמות ריקות.

אין שום סיכוי שזה ישתנה בתקופת כהונתו של יצחק שמיר — למרות העובדה שהגולן אינו שייך ל"ארץ ישראל ההיסטורית" משני עברי-הירדן, לפי המפה של אצ"ל ותנועת-החרות. (מפה זו וזה עם מפת המנדט הבריטי המקורי).

לכן צועדת ישראל לקראת מיל-חמה. לא מחר, מאחרתיים — אך גם לא בעתיד הרחוק.

כמילחמה זו ייהרגו אלפים משני הצדדים. יופעלו בה כלי-נשק חדשים של הרג המוני.

הקורבנות המיועדים בישראל יחור גו, הישבו, את הגיהסוכות כששון ובשימחה.

יתכן שישתמשו בגליון העיתון, שבו מופיעים דיבריי האלוף, כדי להבעיר את האש לסיכום.

שטחים כבושים מוות בעזה

די באיש אחד שיש לו סכין — בתנאי שהאוכלוסיה מחסה עליו. זהו המצב.

המוסלמי מס' 1 בארץ, השייח' אל-עלמי, ראש המועצה המוסלמית בירוד שלי, קרא להם השבוע "לוחמי-השיחרור שלנו".

בישראל הם קרויים "מחבלים", או סתם "טרוריסטים". שיש לגרוע את ידיהם.

בהבדל הלשוני הזה, שבו טמון עולם ומלואו, מתמצית כל הבעיה. אשה בעלת סכין. די היה באיש

"לא שומע!"

סובלים מעונשים בצורות שונות, כגון עוצר, סגירת רחובות מסחריים ועוד. הדם ימשיך לזרום. יצחק שמיר הטיל על האוכלוסיה אימה נוספת.

בנאומו האחרון כטרם הרוטציה הזכיר להם את פעולתו של אריאל שרון ברצועת-עזה לפני 15 שנים. על שיטתו אמר שרון בשעתו: "לא לקחנו שבויים" כל מי שנתפס כשנשק בידו, נהרג במקום. נהרסו בתים, נפרצו מעברים במחנות-הפליטים, ונגנטו צעדים רבים אחרים, המקובלים בי מילחמה של צבא קולוניאלי נגד אוכלוסיה מתמרדת ומחתרת לוחמת.

הצרה היא ששיטות אלה לא הוכיחו את עצמן בשום מקום בעולם לאורך ימים. המילחמה בטרור הסתיימה בהצי' לה רק באותם המקומות, שבהם השכילו השילטונות להציע לאוכלו-סיה פיתרונות סבירים לשאיפתיהם, וכך בודדו את המחתרת מן האוכלוסיה הכללית. פירוש הדבר, בדרך כלל: הסתלקות שילטוני-הכיבוש ועריכת פשרה פוליטית.

בישראל של 1986, אין לכך סיכוי בעתיד הנראה לעין. משמע: הפיגועים יימשכו. הדם ימשיך לזרום.

דרכי-אדם

שיקום עם חומס

קבלו-שיפוצים קאתולו

גובר על הסטטיסטיקה

אבל לא על המימסד

שיקום אסירים, מונח שחוק מרוב שימוש, שגור בפיהם של פקידים, עובי דים סוציאליים, מרצים, אנשי השרות-למען-האסיר ועוד מאות עובדים שבכר מלא, שזוהו עיסוקם, ושעל פניהם טופחת ללא רחם סטטיסטיקה עגומה, המדברת על 70% של אסירים משוחרר-רים החוזרים לפשע.

יש מקום אחד שבו הסטטיסטיקה הזאת לא מוכיחה עת עצמה. שם גם לא פועלים בדרכי השיקום המקובלות. כמעט כל האסירים המשוחררים השו-רים במקום זה חוזרים לדרך הישר. אך המוסד הזה איננו זוכה לכל תמיכה שהיא מהמימסד. מדוע?

"אילו היה זה מוסד יהודי, אני בטוח שהיו מוצאים את התקציבים שאנחנו צריכים, אבל, אנתנו ערבים" אומר כאמל שחאדה, ה"אבא של האסירים", העובד הסוציאלי הערבי היחיד לשי-קום אסירים ערבים.

הוא היחיד, מכיוון שעובדי בתי-הסוהר צריכים להיות יוצאי צבא, אפילו אם הם רק עובדים סוציאליים, ורק שחאדה מצא פירצה לעצמו. הוא אימץ לעצמו תואר שקצת מפיחיד את המימסד — העובד הסוציאלי של הכנסיה הקתולית.

המימסד אינו רוצה להסתבך עם הכנסיה, ומאפשר לשחאדה לצאת ולי-בוא בין כותלי בתי הכלא כרצונו, תוך שיתוף-פעולה מלא איתו.

(המשך בעמוד 8)

אסי וסמדר

זו עדות למצב טוב

אסי דיין במחלקה הפסיכיאטרית

מאז נישואיו החפוזים של אסי דיין והדוגמנית סמדר קלצ'ניבקי לא ירד הזוג המלכותי הזה מכותרת העיתונים (ראה רחל המרחלת). האהבה, שניצתה במחירות, ההריון (משה דיין הקטן), הרצון להפלה, דחיית ההפלה וביצועה בסופו של דבר, הריבים, הפרידות והחזרות זה לזרועות זה — מהווים תסריט מעולה לאופרת הסבון הדיינית שאי-פעם עוד תיכתב. הנה ההמשך: בשבוע האחרון שהה אסי דיין במחלקה הפסיכיאטרית בבית-החולים על-שם שינא בתל-השומר, בביתן 33, כשהוא נח מנוחה מוחלטת.

אנשי-המחלקה ידעו לספר כי אסי אישמו את עצמו לצורך כתיבת תסריט העוסק בבעיות נפשיות, וכי הוא טרח שעות ארוכות במכונת-הכתיבה שהביא עימו. בשטח נראו הדברים אחרת: אסי, בחולצת-טרקינג שחורה ובמכנסיים אמורים, שכב שעות ארוכות בחדרו שבסוף המיסדרון, כשהוא מעביר את זמנו בשינה ובקריאה. אשתו סמדר, טרחה לבקרו מדי יום, ובסוף השבוע, הופצה שמועה שהוא נגמל משתייה מופרזת.

ביום השישי שוחרר אסי לחופשה בביתו. כשנשאלו עובדים במחלקה למצבו השיבו: "אם שוחרר לחופשה, הרי זו עדות למצב טוב".